

Post mortem: Dobrica Ćosić, cvetak nezaboravak

Otišao Milan Lukić srpske nacionalne politike

Ostavio je dovoljno ispisanog i izgovorenog zla za mnoge dolazeće generacije, da, dok još nisu progledale, požele nastavak krvave demografije, ali dovoljno brižljivo uzgojenih klonova da njegove ideje, šibicarske prevare, očigledne laži i providne falsifikate, u vidu patriotizma i zanata, pronose mladima. Zalog za budućnost u zaostalosti koju je smatrao civilizacijskom prednošću srpskog naroda

Umro je **Dobrica Ćosić**, rezignirani će kazati da u 93. godini nije ni morao, oni koji su ga pažljivo čitali i pratili konstatovaće da za okončanje njegovih sumanutih avantura nikad nije kasno, te da im se ni u poznom dobu ideologa etničkog čišćenja nije video kraj. Uprkos činjenici da je pre godinu dana, svečano nemanjički, obećao/slagao da neće javno istupati. Preciznije, svako je okončanje njegovog nitkovluka kakav-takav dobitak, jer, kad god se činilo da nešto neće ili ne može, uspevao je u svojim namerama. Koje su, po katastrofalnim posledicama u ljudskim životima, daleko prevazilazile napisane ili izgovorene gnusobe.

Za njegove žrtve i ostale, ogromnu većinu, njegovih dubokih i plitkoumних poštovalaca, vazda fasciniranih mirnoćom nenaoružanog masovnog ubice, mudrog starca iza kojeg ostaje spaljena zemlja, uredno etnički razmerena u umobolnom katastru, Ćosić je besmrtn. Ostao je efekat njegovog omiljenog humanog preseljenja, uvek manje humanog, preciznije istrebljujućeg, za sve nesrpske etničke zajednice, bestidne korisnice privremeno zaposednute zemlje srpskih praotaca.

Nekakva fantomska antisrpska zavera izbacila je na svetlost dana Memorandum, za koji će i danas mnogi Ćosićevi sledbenici kazati da je nedovršeni dokument (potpuno nevažno), iako su se u glavi njihovog dedinjskog idola već vrzmale ideje, vrlo brzo realizovane agresijama Srbije

Пише: НСПМ

среда, 21 мај 2014 09:30

na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu, prema kojima je taj komad papira bio deklaracija o pomirenju.

Sve je bilo itekako dovršeno, etničke i političke karte iscrtane, presuda doneta pod mitološkom krinkom trajnog rešavanja kosovskog pitanja. Danas lažno predstavljenog kao ideja o podeli. Kakav falsifikat. Navodno je smatrao da Kosovo treba podeliti još u vreme kada je Slobodan Milošević za isti cilj odabrao nesputanu, neograničenu silu. Koju je tiražni pisac lako, humanistički prihvatio.

A suštinski, navodna podela, kao i svi kasniji pregovori, sadržani su u stavu o Albancima, zbog kojih je Dobrica Ćosić nevin pred srbijanskim pravosuđem, mora se priznati, uistinu u ime naroda, protiv razuma i pravde: "Taj socijalni politički i moralni talog tribalnog varvarskog Balkana uzima za saveznika Ameriku i Evropsku uniju protiv najdemokratskijeg, najcivilizovanijeg, najprosvećenijeg balkanskog naroda - srpskog naroda (Vreme zmiya, piščevi zapisi '99–2000, Službeni glasnik, Beograd)."

Kakva zver, demokratska i civilizovana.

Sve što je ikada mislio o drugima, susednim narodima, komprimirano je u tom stavu, još u vreme kada se moglo samo nagađati kakve će biti razmere etničkog čišćenja (Moj program je u mojim knjigama, D.Ć, 16. juna 1992.) književnika - vrhovnog komandanta državne uniformisane bande. U vreme razrade ovih ideja stovadeseticama koje su ubijale Sarajevo sa Pala, nakon temeljnog rušenja Vukovara, te stvaranja mutant - tvorevine iz imaginacije vrhovnog pisca i bočnih guslara.

Kao i svaki nacionalista, Ćosić uživa u pobedi koja nosi izvesnu gorčinu, ali, za tu felu nema izgubljenih ratova; ako su na bojištu ostali mrtvi, mogu da se prisećaju ratnih trijumfa i sanjaju nove bitke. Protiv vojnika, ili civila, svejedno. Tako će Milan Lukić srpske nacionalne politike (Sudija Patrik Robinson, izričući doživotnu zatvorsku kaznu: "**Ti strašni zločini, izdvajaju se po bezobzirnosti, okrutnosti, brutalnosti i umišljaju u dugoj istoriji nehumanog**

Пише: НСПМ

среда, 21 мај 2014 09:30

postupanja čoveka prema čoveku

"), dikcijom sanjara - monstruma, na promociji jedne od svojih najbestidnijih kupusara, ustvrditi: "Knjiga o Bosanskom ratu je moja odbrana slobode i istine, ljudskih i nacionalnih prava koja se sadrže u Republici Srpskoj, toj preskupoj, ali jedinoj političkoj i ratnoj pobedi srpskog naroda u drugoj polovini dvadesetog veka (mart 2012.)".

Ostavio je dovoljno ispisanog i izgovorenog zla za mnoge dolazeće generacije, da, dok još nisu progledale, požele nastavak krvave demografije, ali i dovoljno brižljivo uzgojenih klonova da njegove ideje, šibicarske prevare, očigledne laži i providne falsifikate, u vidu patriotizma i zanata, pronose mlađima. Zalog za budućnost u zaostalosti koju je smatrao civilizacijskom prednošću srpskog naroda: **"Ja mrzim Evropu jer je namerna da uništi moj narod. I mrzeću je sve dok ubija Srbiju i Crnu Goru. Evropa nije na raskršću, kako misli Istorijski institut SANU. Evropa ima svoj jasno postavljeni cilj: da satrapstvom Americi potčini Rusiju, a da bi potčinila Rusiju i osvojila njene sirovine i energente, mora da osvoji i potčini Balkan i Srbiju. Tom potčinjavanju suprotstavio se srpski narod uz snažnu moralnu podršku grčkog naroda i dela makedonskog. Ostali su se predali i ponudili se da pomažu agresiju na Srbiju** ".

Umro je Dobrica Ćosić, da se nije bavio javnim poslom, na hiljade ljudi bi još živelo. Umro je nekažnjen, počasti slede.

Војан Тончић

(Е-новине)